Ч. 139. Пятниця 5 липня (22 червня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів і з палати панів.

В доповненю справозданя засіданя з дня 2 с. м. подаємо зміст промови п. Міністра скарбу дра Коритовского, котрий — як звістно — забрав слово в дискусиї над наглячими внесенями в справі недавного перенесеня трех скарбових урядників з Відня, щоби зазначити становище правительства супротив тих внесень та дати відповідні поясненя. Забираючи голос іменем правительства — говорив п. Міністер — хотів би я сконстатувати передовсім три річи, які можуть після мене вплинути на хід дискусиї і усунути дальші непорозуміня. Передовсім почуваю ся до обовязку катеґорично заявити, що видані мною зарядженя не стоять в ніякій звязи з виборами до парляменту. (Супротивленя і голоси: „Тому ніхто не вірить“). Я заявляю отверто і без обиняків, що мені і на думку не приходило нарушити мій обовязок і того, мої панове, не дочекаєте, щоби я єго нарушив. Сего можете бути певні. (Оплески, а з другого боку оклики: „Отже се була незручність“) Чи се була незручність, про те можуть бути ріжні думки. Я бодай думаю, що як раз ся хвиля була до того відповідна, а то з тої причини, що треба було перечекати, чи хтось із тих панів, що кандидували до парляменту буде вибраний чи ні. Повторяю, що ті зарядженя не стоять абсолютно в звязи з виборами до парляменту хиба о стілько, що давно порішене перенесенє їх в дисциплінарній дорозі слідувало аж по укінченю головних виборів. Дальше підніс п. Міністер Коритовский, що дисциплінарний сенат займав ся також кандидатскими промовами, які виголошував др. Вабер в часі свого урльопу, який почав ся 3 цьвітня, але орік, що ніодна частина тих промов не має бути предметом дисциплінарних доходжень. Вкінци стверджує, що й сам др. Вабер, одержавши засуд, заявив свому зверхникови, що той засуд не стоїть в ніякій звязи з єго кандидатурою. Державний урядник, будучи урядником плаченим з публичних гроший податкових, обовязаний сповняти реальну службу для публичного добра і уживати своєї власти, яка нераз дуже велика на користь загалу, а не надуживати єї. На те мусить бути якась запорука. (Пос. Ельдерш: „Як в Галичині“). Булоб дуже добре, як би всюди було так як в Галичині. (Оплески Поляків). Дальше заявив п. Міністер Коритовский становище правительства супротив орґанїзациї урядників для борби з дороженею і о унормованє урядничих прав. Правительство, надіючись, що діяльність стоваришень і орґанїзаций не буде переступати рам службових відносин, відносило ся до них навіть прихильно, але завело ся, бо з нагоди боротьби о загальне голосованє запанував у богатьох товариствах тон дуже радикальний. Службові відносини мають не тільки характер правно-приватний, але і правно-публичний, який нормують державні приписи, які треба урядникови шанувати, або покинути службу. Зі становищем державного урядника годі погодити, щоби урядник виступав в ролї публичного аґітатора против правительства, щоби піддавав критиці правительство, членів правительства і вчинки правительства та щоби підбурював против него. А таких саме провин допустили ся урядники, о яких тут розходить ся. П. Міністер наводить після сего цїлу низку службових провин трех перенесених урядників, які незвичайно завзято виступали на публичних зборах та неперебираючи в словах осуджували правительство. Др. Вабер сказав м. и. на однім вічу: „похибкою державних урядників є їх довірє до справедливости правительства, яке завдає їм одну кривду за другою“, а також висловив ся, що „все, що походить від австрийского правительства, не може бути добрим“. Другий з покараних, Польлявф їздив без урльопів на віча. Те саме робив і третий Шмід; на однім з тих

4)

Ґубернатор.

З росийского — Леонид. Андреєва).

(Дальше).

Ґубернатор нічого не відповів. Стискав сильно коліно і з цілим напруженем глядів в лице урядника, немов би в замкненім і забитім дошками домі нагле отворили ся всі двері і вікна. Відтак зморщивши брови, получені на чолі з грубою, мясистою старечою морщиною, оглянув ся поза себе і уважно глядів на дорогу. Коні стражників били копитами, а вилюднена улиця, з одної сторони затоплена в сумерку, з другої же ясно осьвічена сонцем, мовчала в глубокій задумі. Ліпянки з діравими дахами, з повиломлюваними бальками і випертими до переду мов старечі підбородки вікнами, збігши ся в купу як бурою сполошене стадо, тулили ся до себе. Дальше пустка, останки плота, керниця забита дошками з витоптаною довкола землею і величезні липи поза високою, напів розібраною огорожею; вкінци великий, хороший дім панький, що дивним случаєм заблукав ся в тій дірі, від давна незамешкалий і старий, з запертими віконницями і заржавілою зелізною бляхою на переді. На бляսі видко було напис: „Той дім до продання“. Дальше знов бідні домки і три рядом стоячі, нагі, цеглянї будинки без ніяких прикрас, з рідкими, запалими вікнами. Ще нові; видко на них лише що засохле вапно і вглубленя в мурі, на котрих були оперті рештованя, але вже страшно брудні і знищені. Подібні до вязниці, а житє в них замкнене, мусить плисти рівно сумно, рівно безнадійно, як у вязниці.

Аж ось вже поле і послідна ліпянка. Не видко при ній ні одного дерева ні кусника плота. Ціла сонно похилена ід передови, як передною стіною так і кришею, немов би хто сильною долонию ударив в неї ззаду. Ні у вікнах, ні довкола не добачиш живої душі.

— Погану дорогу будете мати тут в осени, Петре Іличу. Болото тут імовірно по коліна.

Ґубернатор глядів в противну сторону і мовчав. Здавало ся, що єго лице хоче укрити гадки, які виявляли ся на ній перед хвилею, зовсім так, як колиб хто замикав двері і вікна в опустілім, загадочнім домі.

III.

В домі ґубернатора панувала веселість. Сьміяно ся і співано. Другого дня рано син єго, офіцир, від'їздив до Петербурга, отже знакомі зібрали ся, аби єго супровести до поїзду. На зелених муравах, під склепінєм листя перетиканого золотом і багряницею осени, розсипували ся хорошими хоч пестрими пятнами убори женщин і мундури войскових. Ледве погасла, кровава, майже зимова заря, а на небі зарисували ся филисті луки спадаючих звізд; пущено штучні огні, з лоскотом тріскаючі ракети, огневі фонтанни і блискучі колеса. Душачий дим вповзував під старі, в суворій поважі дрімаючі дерева, а коли запалено червоні бенґальскі огні, людскі стати замінили ся в якісь подвійні, судорожно порушаючі ся тіни.

Поліцмайстер Сандач підпивши собі при обіді, добродушно поглядав на веселий заколот, дотепно кланяв ся дамам і був щасливий. А коли серед сумерку переповнего димом почув голос ґубернатора, стоячого з ним в однім ряді, захотілось єму нагло поцілувати єго в рамя, обійняти єго ніжно; словом, зробити щось такого, що виявляло би єго безмежну преданність настоятелеви, як також прихильність для него і вдоволенє. Але замість того притиснув долоню до лївої сторони мундура, кинув в траву лише що запаленого папіроса і сказав:

— Ах, ваше превосходительство, який чудний фестин!

— Послухайте мене, Ілїодоре Василевичу — перебив єму ґубернатор придавленим басом — пощо ви посилаєте за мною якихсь аґентів? На що?

— Злочинці носять ся зі злими намірами на ваше сьвяте житє, ваше превосходительство — з чувством відповів Сандач, притискаючи обі руки до мундура. — А впрочім, то мій обовязок...

Лоскіт тріскаючих ракет, сьміх і крики, викликані переполохом, заглушили єго слова, тим більше що посипав ся на них дощ червоних, зелених і синїх огнів, осьвічуючи серед димного сумерку еполети і ґузики ґубернатора.

— Знаю о тім, Ілїодоре Василевичу, то єсть радше здогадую ся, але не гадаю, щоби то було щось поважного.

— Дуже поважне, ваше превосходительство. Ціле місто о тім лиш трубить, треба на-

віч, де він промовляв, запала резолюция називаюча б. мін. дра Козеля „обманцем“, „лайдаком“, „драбом“ і т. д. З того виходить, що їх не покарано з причин політичних і не тому, щоби вкорочувати їх політичні права ані не тому, що они кандидували до парляменту і що ще против певної партиї. Заряджене се наступило лише задля того, що згадані урядники допустили ся поважних провин супротив дисциплїни, та о заступованю заводових справ переступили межі, які державним урядникам зазначують їх службові відносини. — Др. Вабера признала дисциплїнарна комісия скарбової Дирекциї у Відни винуватим переступленя службового після § 1. ціс. розпорядженя з 10 марта 1868 р. В виду того, що єго вже давнїйше напоминано і то безуспішно — засуджено єго на перенесенє. З огляду на негарний стан єго здоровля вибрано для него місцевість на полудни з лагідним підсонєм. Польлявфа і Шміда перенесено в дорозї адмїністрацийній, так що они одержали навіть зворот коштів переиосин. Супротив такого стану річий не може бути й мови про відкликанє заряджень виданих против тих трох урядників. В дальшій частині своєї промови наводив др. Коритовский думки француских і нїмецких учених про обовязки державних урядників та про їх службові відносини, а відтак полемізував з промовою пос. Ґлекля, який закидував єму на попереднїм засїданю, що він до Австриї перепачковує галицкий лад. Полємізуючи з виводами послів др. Гока і др. Страньского, виводив п. Мінїстер, що ореченя дисциплїнарних сенатів не можуть підлягати ремедурі мінїстрів і змаганя мінїстра, щоби впливати на ореченя єго сенату зустрічали ся все з відпором. Також і парлямент не компетентний до провірюваня тих дисциплїнарних ореченť. П. Мінїстер закінчив просьбою о відкиненє 3-ех наглячих внесень з виїмком другої частини внесеня пос. Страньского, котре домагає ся швидкого предложеня службової праґматики, заповідженої вже впрочім в престольній промові.

Як звістно, палата значною більшостию відкинула наглячість всїх трех внесень з виїмком частини внесеня пос. Страньского о службовій праґматицї.

Вчерашне засїданє було присьвячене в цїлости наглячим внесеням в справі мнимих виборчих надужить в Галичинї. Промавляли насамперед внескодавцї: Гудец, Лїберман, Окуневский, Штанд і Брайтер, по чім президент зарядив дискусию над наглячостию. Промавляли против наглячости посли: Ебенгох і Малаховский, а за пп. Вітик і Ґрос. Дискусиї не скінчено і буде она вести ся дальше на нинїшнїм засїданю.

В понедїлок по полудни відбула палата панів засїданє, на якім раджено над справою відповіди на престольну промову. Супротив справозданя комісиї, щоби з браку нормальних услівий для адреси обмежити ся тілько на манїфестациї льояльности, піднїс др. Ґрабмаєр, що відповідь на престольну промову єсть важним парляментарним правом, яке від десяток лїт стало традициєю в палатї панів. Нинї палата повинна тим більше зробити ужиток з прислугуючого їй права, щоби приняти на себе полїтичну ініцнятиву. Вгляди на другу палату не мають тут стійности, бо відносини в палатї панів, хвала Богу, зовсїм инакші. Дальше піднosить бесїдник, полємізуючи з виводами комісийного референта, що причиною браку докладної лїнїї в престольній промові що до будучої внутрішної полїтики, єсть те, що президент кабінету не осягнув своєї цїли, щоби станути провідником парляментарного правительства і в наслідок сего в меншій або більшій мірі мусить оглядати ся на поперте всїх сторонництв.

Палата панів повинна заняти становище до реформ, що містять ся в престольній промові. Палата панів, яка з причини своєї обєктивности єсть покликана до виступованя яко представителька державної ідеї, повинна заявити, що в тих реформах хоче співдїлати в поєднуючім дусї, що єсть ворогом клясової борби, тим більше, що в палатї послів партия, яка має в своїй проґрамі як перву точку якраз клясову борбу, заступлена надсподївано численно.

Що дотичить порушених в престольній промові: виборчої реформи і відношеня до Угорщини, то належало би в тім напрямі найти формулку для всїх сторонництв. Надїя, що національні сторонництва замінять ся на полїтичні, що національні спори усунуть ся новими економічними проґрамами, суть доси ілюзиєю; якраз тому палата панів повинна заявити в адресї, що готова співдїлати в сім напрямі і желає собі, щоби сповнили ся ті надії, які правительство привязувало до виборчої реформи. Рівнож що дотикає відношеня до Угорщини було би вказаним, щоби палата панів висказала в адресї згоду на дотичний уступ престольної бесїди, а се скріпило би становище правительства супротив Угорщини. Вкінци заявляє, що єго сторонництво буде голосувати за внесенєм комісиї, однак висказує жаль, що палата не пішла після давної традициї.

По промові ще шефа секциї Екснера, який обговорював бесїду п. Президента мінїстрів бар. Бека, висказану при внесеню буджетової провізориї, забрав голос референт др. Мадейский і заявивши, що не хоче вдавати ся в мерітум дискусиї, зазначив тілько, що відповідь на адресу єсть правом, але не обовязком палати панів, тож відступленє від неї задля браку відповідних услівий, не зменшить значіня палати панів. Відтак палата ухвалила внесенє комісиї.

Новинки.

Львів, дня 4-го липня 1907

— В львівскій полїтехницї вибрано ректором на 1907/8 рік проф. д-ра Вячеслава Ляску, а коли той не приняв вибору, вибрано ректором проф. Виктора Сипневского. Деканами на 2 слїдуючі лїта вибрано: на видїлї інжиниериї проф. дра Стан. Кемпиньского, на видїлї технїчної хемії проф. дра Стеф. Німентовского і на новоутворенім гідротехнїчнім видїлї проф. дра Макс. Тулїого.

віть дивувати ся длячого так трубить. Я задержав вже трех в полїциї, але не ті, о котрих менї розходить ся, попали в мої руки.

Новий вибух стрілїв і веселих окликів перервав єму бесїду, а коли гамір утих, ґубернатора вже не було.

По вечери слїдував веселий і крикливий відїзд, котрим управляв молодий помічник пристава. Всьо: штучні огні, котрим приглядав ся іззаа корчів, повози і люди, видавали ся єму незвичайно хорошими, а навіть власний сьвіжий голос дивував єго своєю силою і звучностию. Сандач же був цїлковито пяний, говорив дотепи і реготав ся, підспівуючи півголосом перші слова Марсилїянки:

Allons enfant de la patrie
Le jour de gloire est arrivé!

Вкінци пороз'їздили ся.

— Чого ви все морщите чоло, тату? — спитав офіцир, кладучи руку на рамени Петра Ілича. В родинї ґубернатора любили; однако ґубернаторова трохи єго побоювала ся; від якогось же часу, не знати з якої причини, уважано єго за дивака і длятого легковажено єго дещо.

— Здає ть ся тобі! Нїчого менї не єсть...— відповів непевно Петро Ілич. Хотїв з сином поговорити поважно, але бояв ся тої розмови. Від давна ріжнили ся в поглядах. Однако тепер та ріжниця іменно могла показати ся пожиточною.

— Бачиш, річ в тім — говорив дальше трохи заклопотаний — що мене гризе... ну, то... що стало ся з робітниками.

Поглянув синови бистро в очи. Тойже відповів здивованим поглядом, беручи руку з єго рамени.

— Алеж, отче, чейже ви дістали похвалу з Петербурга.

— Ах так... певне... я мав то щастє... але... мій Лесю — заглянув з якоюсь несьмілою ласкавостию старшого і поважного чоловіка в хороші очи сина — чейже они не Турки! они свої, Росиини, ті всї... Івани, іменники Петри... а я до них як до Турків? Га? Якже то?...

— Они бунтівники.

— Лесю, мали хрести на грудях, а я...— піднїс палець в гору — в хрести!

— О скілько знаю, тату, ви нїколи не були надто релїґійні. До чогож то говорене? То добре до якогось полкового приказу... але...

— Гм так, так — поспішив ся ґубернатор — тут не о те йде. Кажу, що то... що то свої. Лесю, розумієш, свої. Нехай би я був Нїмцем, якимсь Августом Карловичем Шліппе-Детмольд, але я чейже Петро і до того Ілич.

Офіцир ставав чим раз холоднїйшим.

— Щось крутите, отче. Пощо говорити о Нїмцях? Впрочім, коли хочете, атже Нїмцї стріляли також до Нїмців, Французи до Французів і т. д. Длячогож би Росияни не мали стріляти до Росиян?!.. Яко державний діяч повинні би ви зрозуміти, що в державі треба дбати перед усїм о порядок, а хто єго ломить, єсть для нас рівнодушно. Колиб я єго нарушив, то ви мусїли би стріляти до мене як до Турка.

— То правда, то правда — притакував ґубернатор кивненєм головим і почав ходити по стежцї. — Так, то правда.

Нараз задержав ся на місци.

— Алеж они з голоду, Лесю! Колиб ти їх був бачив!

— Селяни з Зензеєва бунтували ся також з голоду, а мимо того велїли ви їх добре висїчи.

— Що иншого висїчи, а що иншого.. Той дурак уложив їх, як зьвірину. А я поглянув на їх ноги і подумав: нїколи вже ті ноги не будуть ходити. Не хочеш мене зрозуміти, Алексею. Задача ката єсть також конечна в державі, але бути ним...

— Що говорите, тату!

— Знаю, чую то: убють мене!.. Смерти не бою ся — ґубернатор відкинув назад сиву голову і гордо поглянув на сина — але знаю, що мене убють... Я все не розумів... і гадав все: о що розходить ся? — Ґубернатор розпостер довгі, товсті пальцї і скоро звинув їх в кулак. — Але тепер розумію: убють мене! Не сьмій ся, ти ще молодий; нинї почув я смерть, ось тут в мозку. В мозку!

— Тату! прошу вас, велїть прислати собі козаків, зажадайте гроший на охорону. Вам нїчого не відмовлять. Прошу вас, яко син... прошу в імени цїлої Росиї, для котрої ваше житє потрібне!

— А хтож як не Росия убє мене? Против кого споваджу козаків? Против Росиї — в імени Росиї? Чиж козаки, аґенти і полїциянти можуть від смерти охоронити чоловіка, котрий має смерть ось тут... в мозку? Ти випив трохи, Лесю, при вечери, але ти тверезий, отже зрозумієш, що я в собі смерть ношу. Я відчув єї ще там, в шопі, але не міг собі здати справи, що то є. Всьо дурниця, що я говорив перше о Турках і Росиянах, не о те менї ішло...

(Дальше буде).

— **З віденьского університету.** Дня 1-го липня відбула ся на університеті у Відни промоция о. Дмитра Яремка, сьвященика львівскої архієпархії, на доктора сьв. Богословія. Торжественного акту академічного доконав проф. др. Деллер яко промотор, в присутности ректора університету, декана виділу богословского і епископа дра Маршаля яко канцлера того-ж виділу.

— **Ц. к. дирекция почт і телеграфів** оповіщує: Дня 1 липня с. р. віддано до уживаня новоурядженї державні сїти телефонїчні в Городку, Черлянах і Любіни великім, як також межимістову лінію телефонїчну ч. 3725 Львів 1.-Любінь великий, котра лучить ті місцевости телефонїчно зі Львовом.

— **Дрібні вісти.** Маґістрат м. Львова виплатив передвчера триестеньскому товариству цїлу належитість за кінний трамвай в квотї 940.000 корон. — Молочарский з'їзд відбуде ся у Львові дня 25 с. м. — Вистава масла і сирів у Львові відбуде ся в часї від 21 до 25 с. м. Зголосило ся 54 виставцїв масла і 7 виставцїв сира.— Недостача води грозить нашому місту. З огляду на те, взиває маґістрат населене, аби не марнувало води з водопроводів. — Згублено в поспішнім поїздї з Коломиї до Львова полярес з квотою 260 корон і ріжними записками. — Скажені пси появили ся знов на улицях Львова.

— **В рускім товаристві педаґоґічнім** мусять небавом відбути ся надзвичайні загальні збори, бо двох з нововибраних виділових не приняло вибору, так, що нема в виділї ким обсадити дві найважнїйші функциї: скарбника і секретаря.

— **Господарске віче,** уряджене золочівскою філїєю тов. „Сільский Господар" в Скваряві дня 30 м. м., мало около 500 участників. По рефератї п. Балтаровича про суспільну і господарску орґанїзацию, о. Глодзиньский викладав про закладане господарских рад при читальнях та про основуване райфайзеньских кас і крамниць системи Рочделя.— О. Т. Дуткевич подав гадку, щоби заложити доповняючий курс, а по вияснено о. Глодзиньского задач і условій такого курсу, заступники громади і місцевої ради шк. підняли ся сю гадку зреалїзувати, так, що єсть надія, що курс господарский в короткім часї буде отворений, а можуть з него користати і поблизькі села, пр. Белзець, Острівчик і ще деякі. На закінчене наступив популярний виклад о. Дуткевича о штучних навозах і управі сїножатий. Задля спізненої пори не було дискусиї над тим рефератом.

— **Важне для рільників членів товариства „Просьвіта".** В цїлій Галичинї попереорювано у великій части сегорічні засїви жита, так, що в многих місцевостях єсть цїлковитий брак жита навіть на насїнє. Тому головний виділ товариства „Просьвіта", бажаючи прийти в поміч селянам, рішив заняти ся доставою доброї породи жита на посїви осінні для своїх членів по можливо найдогіднїйшій цїнї. Подає ся отже до відома, що читальнї „Просьвіти" або поодинокі члени товариства „Просьвіта", що бажали би набути жито на засїв за посередництвом товариства „Просьвіта", мають надсилати свої замовленя найдальше до 20 липня враз з задатком по 10 корон від сотнара метричного, а решту належитости доплатять при відборі. З огляду на кошти транспорту оплатить ся лиш цїлі ваґони збіжа спроваджувати; тому звертає ся увагу, що кілька читалень, порозумівшись разом, можуть спільно замовляти. Замовленя надсилати під адресою товариства „Просьвіта", Ринок ч. 10.

— **Сокільский фестин.** „Сокіл" і читальня „Просьвіти" в Збоїсках коло Львова уряджують в недїлю дня 7 с. м. по полудни фестин в великім читальнянім садї і огородї. В проґраму входять: товариські гри і забави, рухові вправи місцевого „Сокола", перегони дївчат, перегони в мішках і з ложками, гри в копаного мяча і мячики, конкурс гумору, ріжні вигранї, колесо щастя і т. п. Грати буде сокільска орхестра. Вступ 30 сот., для дїтий 20 сот. Початок о 3 год. по пол. Гостям зі Львова дуже раді. Дорога догідна, бо від жовківскої рогачки всего 2½ кільометрів на місце фестину. — *Комітет*

— **Із Станиславова.** На загальних зборах „Тов. руских женщин в Станиславові", які відбули ся дня 18 червня с. р., вибрано отсей виділ: п. Антонїя Кульчицка предсїдателька, п. Мария Рибчукова містопредсїдателька, п. Софія Гаваньска секретарка, п. Клявдия Чорненькова касиєрка, пп. Мария Миронова і Клементина Тисовецка контрольорки, а пн. Анна Індишевска і Мария Зїлиньска виділові.

— **Грізний огонь.** З Орошгаза на Угорщинї доносять: Вчера вибух тут грізний пожар, котрий знищив фабрику оцту зі всїми будинками, 17 ваґонів дерева, 5 ваґонів вугля і склад збіжа з великими запасами.

— **Дальший репертуар руского театру в Сокали.** В суботу 6 с. м. „Жидівка вихрестка", народний образ в 5 діях Тогобочного. — В недїлю 7 с. м. „Запорожець за Дунаєм", народна оперета в 3 діях Артемовского. Закінчать: „Вечорницї", твір музичний Нїщиньского. — Ві второк 9 с. м. „Ревізор з Петербурга", славнозвістна комедия в 5 діях М. Ґоголя.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Варшави доносять: Оногди о годинї 5 по полудни на шляху між Сернами а Київом ударив поїзд тяґаровий на особовий, що їхав з Варшави. Обі машини розбиті. Зі служби один погиб, инші тяжко ранені, з подорожних двох тяжко ранених, кільканайцять легко.

— **Лїто і дїти.** Нїколи малі дїти не є так наражені на всїлякі невигоди, як лїтом підчас спеки. Невигоди сї по найбільшій части походять від недбалих материй і пістунок. Можна видїти часто лїтом дитину, прикриту грубою перинкою, коли в часї спеки тонке накривало було би досить вистарчаючим. Або знов садить ся дїти на каміню, котре навіть лїтом єсть зимне і неприємне в дотику. Коли можна, то найлїпше класти дитину в білім піску, щоб оно в нїм бавилось. Се дуже добре для дїтий худощавих і безкровних. Сонце — се невичерпане жерело сьвітла, тепла, се огнище загального житя єсть для малої дитини великим добродїйством. Однак сонце не повинно нїколи сьвітити дитинї прямо в очи, бо се ослаблює зір дитини на цїле її будуче житє. Перебуване і ходжене на сьвіжім воздусї, в місци, де єсть тїнь, в городї або під деревом дїлає дуже корисно на орґанїзм дитини. Вид погідного неба, цьвітів і зьвірят розвеселює єго оченята і єго душу, а віддих цьвітів і ростин скріпляє єго груди і відживлює кров. Дитина бавить ся спокійно, хоть сама з собою а відтак смачно спить. Особливо хора дитина може і повинна в погідний і тихий день перебувати на дворі, — не жалуйте проте, жінки, вашим дїтям сонця і воздуха! Нехай дїти в часї лїта уживають того добродїйства, якого они лишені в днї слоти і морозів. — Щоби дитину не кусали комарі або инші мухи, треба її убрати лїтом в тонкі, легкі материї. Така тонка материя пропускає воздух і забезпечує дитинї спокійний сон Позаяк молоко лїтом дуже часто квасніє, тому треба старанно і чисто удержувати начиня від молока, яке призначене для малих дїтий. Молоко хотьби трохи квасне спричинює у малих дїтий болї жолудкові. Коли нема доброго сьвіжого молока, лїпше тодї дати дитинї румянкового або мяткового чаю а в браку сего солодкої води, котру дитина радо пє. Крім сего, треба все пильнувати чистоти тїла у дитини. Чистота тїла — се половина здоровля. Найбіднїйші люди можуть заховати чистоту тїла, одежі і знарядів хатних, коли не суть за лїниві.

— **Убийство викрите по сїмох місяцях.** З Добчиць доносять: Перед кількома днями видобуто з тутешної млинівки дуже ушкоджене тїло млинарского зарібника, котрий загинув ще перед сїмома місяцями, а о котрім єго жінка гадала, що пійшов на заробок до Прус. Тепер зізнала служниця мельника, що того робітника убили паробки за те, що він перешкаджав їм в любовних сходинах з нею. Після зізнань служницї убийники закопали були тїло, але дізнавши ся, що в тім місци мають копати, відкопали єго в ночи і пустили з млинівкою. Трох убийників арештовано, четвертий перебуває тепер в Америцї.

Телеґрами.

Будапешт 4 липня. На вчерашнім засїданю палати послів угорского сойму розпочали Хорвати обструкцию вже при нагоді провірюваня протоколу.

Будапешт 4 липня. Віцепрезидент хорватского сойму заявив, що треба побоювати ся вибуху в Хорватиї великих демонстраций і забурень.

Петербург 4 липня. Кн. Евгеній Трубецкой звернув ся до Ґучкова з отвертим письмом, в котрім взиває, аби жовтнївцї і кадети утворили спільне центральне сторонництво конституцийне.

Петербург 4 липня. Центральний комітет социяльно-демократичний постановив брати участь в передвиборчій борбі в цїлях аґітацийних. Має він надію перевести з Петербурга 1 кандидата.

Київ 4 липня. Київский росийский комітет виборчий предложив Полякам союз при виборах під услівєм, що Поляки з Руси викреслять з своєї проґрами солїдарність з Королївством польским.

Танґер 4 липня. Коли післанець султана прибув до Райсулїого з подарунками, Райсулї заявив, що уділене єму прощеня з поминенем єго приятелів не має нїякої вартости, длятого жадає він також помилуваня своїх приятелів і винагородженя шкід, які принесли єму дотеперішні борби та відбудоване знищеного дому. Доки ті жаданя не будуть виповнені задержить він султаньского післанця у себе в неволї.

Курс львівский.

Дня 4-го липня 1907.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	568·—	578·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	103·—	110·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	560·—	568·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% премiов.	110·50	111·20
Банку гіпот 4½%	100·—	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	96·59	97·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·90	96·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·30	99·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·20	95·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	95·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	44·50	46·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·90	28·90
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	65·—	75·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·80	22·80
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·32	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·53
100 марок нїмецких	117·75	117·95
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).